

**JAK SI NEUDĚLAT
Z DOMOVA CIRKUS
JAKO NA PICCADILLY**

HANA PARKÁNOVÁ-WHITTON

Mladá fronta

Jak si neudělat z domova cirkus jako na Piccadilly

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

MLADÁ FRONTA

Hana Parkánová-Whitton

Jak si neudělat z domova cirkus jako na Piccadilly – e-kniha

Copyright © Mladá fronta, a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

**JAK SI NEUDĚLAT
Z DOMOVA CIRKUS
JAKO NA PICCADILLY**

HANA PARKÁNOVÁ-WHITTON

Mladá fronta

Copyright © Hana Whitton, 2019

Photo © Paul Whitton, 2019

ISBN 978-80-204-5149-1 tištěná kniha

ISBN 978-80-204-5459-1 ePub

ISBN 978-80-204-5461-4 Mobi

ISBN 978-80-204-5460-7 PDF

KAPITOLA PRVNÍ

NADCHÁZEJÍCÍ ŽHAVÉ LÉTO V KINGSTONU

ANEB SLADKÉ NÁVRATY DOMŮ

Očekávala jsem, že mě po příletu z Prahy uvítá v Anglii jako obvykle žírná zeleň pastvin a polí, jak to ve zdejším převážně deštivém kraji bývá vždy koncem května dobrým zvykem.

V Praze, odkud jsme se s mým anglickým manželem Williamem vraceli z knižního veletrhu, panovalo překvapivě chladné počasí s vydatnými přehrávkami.

„To je dobře,“ snažila jsem Williamovi tu nemilou povětrnostní situaci ukázat z té optimističtější stránky. „U nás se totiž říká, že studený máj, v stodole ráj.“

Nezdálo se nicméně, že by to na něj učinilo odpovídající dojem.

Zato nyní se kolem dálnice M40, po níž jsme mířili z letiště Heathrow do Oxfordu, odkud jsme to měli do domova v Kingstonu co by kamenem dohodil, táhla vyprahlá krajina sežehlá sluncem.

„Za chvíli jsme v Chilterns, a tam to bude určitě lepší. A Kingston leží ještě výš, tam určitě sprchlo,“ utěšoval mě William, protože tušil, co se mi honí hlavou. Naši zahradu

nikdo po téměř čtrnáct dní nezaléval, tedy pokud to nenapadlo naši sousedku Muriel, a pokud zde panovala takováhle vedra, můžeme se s úrodou, o květinách ani nemluvě, rozloučit. A nešlo pouze o naši zahradu – jako každoročně jsme dostali na starost květinový stánek na kingstonské zahradní slavnosti a já na tu akci předpěstovala desítky sazenic. Pokud vezmou zaslé, ztratím naprosto tvář.

Trochu jsem se uklidnila, protože v Kingstonu, kam jsme se s Williamem před léty nastěhovali, dosahovaly srážky skutečně nadprůměrných hodnot.

Zařídit si nový domov v té malé víscce kousek od Oxfordu, to pro nás pro oba představovalo razantní změnu. William žil po celý život ve větších městech a já ho do Kingstonu následovala z Prahy. Záhy jsme se tam zabydleli, ovšem trvalo celé věky, než nás místní konzervativní a značně excentrické obyvatelstvo přijalo.

Jenže v Chilterns, půvabných, mírně zvlňených kopcích se svahy místy bělostnými stejně jako pověstné bílé útesy doverské, to lepší nebylo. Silnici tu vyhloubili v křídovém vrchu, takže se zdálo, jako bychom se skutečně ocitli u Doveru. Světlé stěny tyčící se podél ní bývaly vždy porostlé bujnou vegetací a drobné keříky i sytě zelené trsy kapradí se tu skalisek přidržovaly ze všech sil houževnatými kořeny.

Tentokrát se však na bělostných vápencových stěnách tetelilo pouze pár nezuživých, sluncem dohněda spálených kapradin a zpoila uschlých keříků.

Lány obilí, které se prostíraly podél silnice, když jsme z té soutěsky vyjeli, se zlatavě vlnily v mírném vánku, jako by už měly co nevidět vypuknout žně.

„Snad nám Muriel alespoň občas zalila zahradu,“ vyslovila jsem nahlas to zbožné přání. Dosud to v květnu nebyvalo potřeba, a tak mě nenapadlo ji o to požádat.

Muriel byla naše sousedka, jejíž neutuchající čínorodost neznala mezí, třebaže jí bylo něco mezi osmdesáti a věčností. Na přesný věk se jí nikdo neodvážil zeptat a ona sama prohlašovala, že to je pouhé číslo, nic víc. Byla to elegantní a vždy upravená dáma, která dosud pracovala na půl úvazku. Mne s ní před léty svedlo dohromady to, že jsme dostaly na starost květinový stánek na kingstonské každoroční zahradní slavnosti. Časem se naše kooperace rozrostla o různé charitativní akce, jejichž výtěžek šel na opravy kingstonských pamětihodností.

„Muriel to bude mít určitě všechno pod kontrolou,“ ujistil mne William, vědom si sousedčiny bezedné energie.

Houstnoucí provoz, v jehož proudu se posléze auta posouvala vpřed téměř krokem, předjížděna cyklisty na cyklistických stezkách souběžných s vozovkou, svědčil o tom, že se blížíme k Oxfordu.

Uvázli jsme kousek od oxfordského nádraží na náměstí sv. Frideswide. Tato světička, první místní abatyše, je patronkou Oxfordu. Kdosi se musel její laskavostí a vpravdě svatou trpělivostí inspirovat, protože přišel s nápadem vytvořit na rušném náměstí, navíc kousek od neméně rušného nádraží, dopravní experiment. Po vleklé rekonstrukci zde pěší zóna, a také ta vyhrazená cyklistům, přecházela povlovně ve vozovku a naopak. Řidiče, chodce a cyklisty to mělo naučit ohleduplnosti a vzájemné toleranci. Jedno z dopravně nejvytíženějších míst ve městě bylo navíc ozdobeno několika skomírajícími stromky a lavičkami, na kterých jsem nikdy nezahlédla nikoho

vysedávat. Nebyl to zase tak velký div – křižovatku takhle hektickou by si k relaxaci vybral jen málokdo.

Experiment na náměstí sv. Frideswide byl sice skvělý a jistě záslužný počín, ale nepočítal s britskou slušností a gentlemanstvím – všichni si tu totiž dávali ohleduplně přednost, což obvykle vyústilo ve značné zpomalení, ne-li úplné ochromení dopravy.

Dnešek, jak se zdálo, neměl být výjimkou. Krátce poté, co jsme se konečně překodrcali přes náměstí, jsme uvízli v dopravními zácpami neblaze proslulé Botley Road.

„Let z Prahy trvá kratší dobu než cesta z Heathrow do Kingstonu,“ pronesl William stoicky smutnou pravdu.

Nakonec jsme se přece jen dostali na volnější úsek cesty a pak jsme oba radostně zajásali, když jsme zahlédli odbočku na Kingston. Sotva jsme na ni zahrnuli, pohltil nás zelený tunel vzrostlých stromů lemujících silnici, jejichž koruny se nad ní spojovaly.

Zběsilý hluk hektického dopravního ruchu, který bez přestání tepal na A420, se vytrácel, až nakonec ustal, vystřídán všeobjímajícím tichem, v němž tonul Kingston a jeho okolí.

William přibrzdil jen jednou, to když nám přes cestu přeběhla veverka, v tlapkách oříšek, a uprostřed vozovky na chvíli zaváhala, zda se s tou vzácnou kořistí přece jen nevrátit zpátky do bezpečí podrostu pod domovským stromem.

„Tak šup šup, *old chap!*“ křikl na toho váhavce pootevřeným okénkem zvesela William. „Nehodláme tu kvůli tobě strávit celý den!“

Pobaveně jsem se tomu zasmála, nejen proto, že jsme zvířátka v naší kingstonské divočině brali jako nedílnou a tak

trochu personifikovanou součást společnosti, ale také pro to oslovení *old chap*.

Život v konzervativní anglické víscé Kingston mne naučil vážit v jazyce, který nebyl mým rodným, opatrně slůvka, natož pak familiární oslovení typu *old chap*, což by se dalo přeložit jako *kámo* nebo *starý brachu*.

S Williamem jsme sice často používali výraz *old toast*, jak jsem jednou v pokusu o vtip přeložila slůvko *suchar*, ale to bylo opravdu pouze doma.

Záludnosti podobných žertovných familiárností, všeobecně platné ve většině jazyků, ne-li ve všech, mají v angličtině navíc společensky a třídně vyhraněné užití, jak jsem záhy pochopila. A tak jsem se jim raději vyhýbala, i když k tomu mnohé přímo sváděly.

„Moc se mi líbí oslovení *old fruit*,“ přiznala jsem se Williamovi poté, co jsem toto spojení, česky něco jako *ty stará padavko*, pochytila z televize.

William zostražitěl. „S tímhle opatrně. Je vyhrazeno jen pro dobré přátele, a z jisté společenské vrstvy k tomu. Nedoporučoval bych obrátit se takto na lékaře či na policistu,“ dodal varovně, protože mne moc dobře znal.

„Chápu,“ ujistila jsem ho a na oslovení *old girl*, které jsem někde zaslechla, jsem se už raději ani nezeptala. Po čase mi došlo, že se tak většinou titulují dámy jisté společenské vrstvy.

Zdá se nicméně, že se podobné půvabné jazykové nuance, které však pro cizince představují pohyb v lingvistickém minovém poli, z dnešní mluvy vytrácejí, přežívajíce pouze v zapadlých koutech jako Kingston. A to je opravdu škoda.

Veverka mezitím usoudila, že to riskne, a vyrazila sprintem na opačný okraj vozovky, aniž by svou kořist upustila.

„No to je dost!“ okomentoval to William a opět zrychlil. Ve chvíli jsme už projížděli kingstonskou silnicí, podél níž se táhla pole, na nichž Bill Lard, majitel prosperující zeleninové farmy, momentálně pěstoval saláty, brokolici a savojskou kapustu. Neuniklo mi, že tam všude spustil zavlažovací zařízení. Ani v Kingstonu tedy podle všeho nesprchlo, o tom se pochybovat nedalo. Jako další důkaz mimoto stačil jediný pohled na zežloutlou, vyprahlou trávu na mezích.

U nízké zídky táhnoucí se kolem Lardovy zelinářské farmy na okraji Kingstonu, od níž jsme to měli k našemu domu jen kousek, jsme zahlédli Muriel, zabranou do družného hovoru s Billem.

I na tu kratičkou výpravu do Billova obchůdku se vydala dokonale upravená, s nevtíravým nalíčením a s účesem, jako by právě opustila kadeřnictví. I kolo, její oblíbený dopravní prostředek a věrný společník, bylo jako ze škatulky, co chvíli přestříkáno nějakým novým barevným odstínem. Pro stávající sezónu si Muriel zvolila zlatavou metalízu a svůj jinak obstarožní, i když perfektně udržovaný bicykl teď opírala o Billovu vetšou kamennou zídku porostlou klematisem.

„Myslím, že se domů jen tak nedostaneme,“ konstatoval William, když spatřil známou dvojici, kterou jsme prostě museli pozdravit. „Zato se dozvíme nejzřhavější kingstonské novinky.“

S tím zastavil u zídky skryté pod kvetoucím klematisem a stáhl okénko, abychom se mohli se sousedy pozdravit.

Muriel si pošoupla do týlu slaměný klobouk úctyhodných rozměrů, ozdobený širokou puntíkovanou stuhou, a zaclonila si oči, aby se přesvědčila, kdo to přijíždí.

„Hano! Williame!“ zajásala vzápětí, když se ujistila, že to jsme skutečně my. „Zaplat' Bůh, že jste už zpátky!“

Při tom dramatickém uvítání se mne trochu zmocnily obavy, co za jobovky nás čeká, ale pak jsem usoudila, že to je pouze jeden z Murielových teatrálních vstupů, které tak miluje.

„Ale nebojte, vše je v pořádku! Ty kytičky na zahradní slavnost jsem zachránila! Denně jsem je musela zalévat, tak děsné sucho tady panuje. Snad se nebudete zlobit, že jsem tím pádem vkročila na váš pozemek.“ Před léty by mne poznámka týkající se běžné sousedské pomoci překvapila, nyní jsem však již věděla, že překročení hranic soukromého pozemku se zde považuje za neodpustitelný hřích.

Muriel nyní vztyčila ukazováček s růžově nalakovaným nehtem a dodala: „Od vašeho odjezdu tu nesprchlo ani jedinkrát. Ovšem jinak se tu zase děly věci, Hano. Jako pokaždé, když byt' na chvíli odjedete. Počkejte, až vám to vylíčím!“ Sousedka se po těch slovech zatvářila tajuplně.

Vyměnili jsme si s Williamem pohled. Věděli jsme moc dobře, že naše cesta domů příliš nepokročí, dá-li Muriel průchod své výřečnosti a líčení kingstonských novinek.

„Zastavím se u vás později, Muriel,“ slíbila jsem jí proto rychle. „Jen co si vybalíme.“

Muriel sice přikývla, pak jí to však přece jen nedalo. Mávla Billovi na pozdrav a odlepila se i s tím zlatavě metalízovým bicyklem od rozkvetlé zídky. Bill se místo pozdravu zlehka dotkl štítku vyšisované čepice, pak převalil ze zvyku vyhaslou dýmku z levého koutku úst do pravého a vydal se za svou prací.

Muriel vmžiku stanula vedle našeho picassa a dychtivě spustila: „Já vím, že si o všem popovídáme později, ale tohle

byste vědět měla. Isolda ze zámku si chce zřídit v panském sídle dívčí školu!“

Isolda byla vnučka lady Sarah a sídlila v nedalekém worthském zámku. Naše rodiny se znaly a stýkaly se po léta. My se přátelili už s lady Sarah a po její smrti pak s jejími vnuky Isoldou a Tristramem. Isolda se provdala za Američana Bruce, s nímž měla dvě děti, nyní asi osmnáctiletého Briana a šestnáctiletou Isobel. Nedalo se zrovna však tvrdit, že by to bylo ideální manželství, a tak se Isolda nakonec vrátila do Worthu, kam ji manžel po nějaké době následoval.

Ovšem vydržovat takovou nemovitost, jakou bylo worthské sídlo, to představovalo úkol téměř nad lidské síly. A tak Isolda s Brucem vymýšleli různé způsoby, jak si na chod i údržbu nákladné worthské domácnosti vydělat.

Zřídit si v jednom ze zámeckých křídel *boarding school*, to byl jeden z nápadů, kterým se už nějakou dobu obírali. Vést podobnou internátní školu představovalo jistě náročný úkol i pro zkušené pedagogy s letitou praxí, natožpak pro nezkušené amatéry, byť s dobrými úmysly. Isolda proto od tohoto riskantního projektu posléze k úlevě svého okolí upustila, jak se však zdálo, nemělo to být nadlouho.

„To je tedy překvapení,“ řekla jsem, protože mne v tu chvíli nic jiného nenapadlo.

„Vidíte?“ Muriel se důvěrně naklonila do okénka našeho auta a ztišila hlas do konspirativního šepotu. „Jsou skoro na mizině, i když svoje děti posílají do drahé soukromé školy, v tom to vězí!“

„Doufejme, že vědí, do čeho se hodlají pustit,“ poznamenal k tomu William, který věděl moc dobře, o čem mluví, protože sám občas přednášel na univerzitě v Oxfordu.

„Moje slova!“ přitakala potěšeně Muriel. „A navíc... jako by neměli v paměti ten *strašlivej škandál* s mladice, co se tu před nějakou dobou odehrál! Tolik vody zase neuplynulo.“ Muriel se občas, v emocionálně vypjatých situacích, uchýlovala k pokleslé mluvě. Pojem *strašlivej škandál* s mladice zahrnoval barvitě období, kdy nevzrušenou hladinu poklidného života v Kingstonu silně narušil výskyt mladých au pair. Jeden z místních úctyhodných obyvatel nakonec se svou au pair dokonce uprchl, a něco takového vesnice vskutku ještě nezažila. Žádný div, že se Muriel dopředu děsila invaze dalších mladic, byť tentokrát do sousedního Worthu.

„No, nebudu vás zdržovat. Všechno si to povíme později,“ loučila se Muriel, poodstoupila pak od auta a vyhoupla se do sedla zlatavého bicyklu.

William raději spěšně vytáhl okénko a přidal plyn. „To jsem zvědavý, co nás ještě čeká, než se konečně dostaneme domů,“ prohlásil a v hlase mu nezazněla pouze únava z dlouhé cesty.

Nikdo nás na tom asi stometrovém úseku vedoucím od Billovy farmy k našemu domu našťěstí znovu nezastavil, a tak jsme konečně v klidu zacouvali na příjezdovou cestu. Stínila ji koruna stromu nesoucího název Strom nebes. Už toto jméno jako by předurčovalo idylický ráz života v Kingstonu, ukrytého v zeleni na vrchu nad Temží.

Pomohla jsem sice Williamovi vyvléct zavazadla z picassa, ale hned poté vedly mé další kroky na zahradu, kde jsme přechovávali desítky sazenic, jež se měly stát ozdobou našeho květinového stánku na letošní zahradní slavnosti. Výnos z této akce byl i tentokrát určený na další opravu kingstonského

kostela sv. Margaret. Tato chráněná památka z 12. století potřebovala nutně vymalovat.

Plna nervozity jsem vyrazila za velkou zahradnickou boudu, kde jsem přechovávala ten svůj poklad.

„Muriel je prostě hvězda!“ zajásala jsem. Podobný, pro místní příliš emotivní projev, je u mne naštěstí už přestal udivovat.

Hlasité chrustání bělostných kamínků, kterými byla cestička klikatící se zahradou až k mé kanceláři na jejím konci vysypaná, prozrazovalo, že osud našeho rostlinstva nenechal lhostejným ani Williama.

Byla jsem obzvláště zvědavá, jak extrémní podmínky letošního pozdního jara zvládly sazenice Nemesie, které jsem se pokoušela vypěstovat letos experimentálně poprvé. Nemesie se mi zalíbily pro svou bezstarostnou, ba téměř lehkovážnou pestrobarevnost a zvědavou rozpínavost, s níž přetékal z květináčů už nyní, za pár týdnů, co jsem ty křehké květinčky zakoupila. Ty, které jsem si přinesla ze zahradnictví, se jmenovaly Karneval. Dělalý čest svému jménu, protože se v jednom keříku mísilo několik barevných odstínů, od zlatě žluté přes purpurově červenou až po nafialověle modrou.

„Musím je co nejdříve přesadit,“ konstatovala jsem po zběžné revizi nemesií a sklonila se pro jeden květináč.

„Jsou opravdu hezké,“ poznamenal pochvalně William.

Potěšilo mě to, protože květiny, to nebylo zrovna jeho forte, jak by se vyjádřila Muriel. Já mimoto vynaložila na vypěstování naší produkce pro letošní zahradní slavnost nemalé úsilí, protože jsem téměř vše vyiplala z malých sazeniček, *plugs*, které byly levnější. A to bylo jako vyiplat novorozeně od kolébky.

„Zato o pelargonie ses strachovat nemusela,“ zasmál se pak William a poněkud štitivě zdvihl květináč se zdárně se rozrůstajícím keříkem nachové pelargonie. „Já je nikdy neměl rád. Tedy ty pelargonie myslím,“ pokračoval po chvíli, pohled pořád upřený na tu zdánlivě nezničitelnou rostlinu. „Vždycky mi připomenou nudné prázdniny u jedné neprovdané tetičky. Ta je totiž pěstovala ve velkém za okny a já jako bych pořád cítil tu jejich vlezlou vůni.“

I já se teď zasmála. „Máme úplně totožné vzpomínky, o názoru na pelargonie nemluvě. U nás je zase pěstovala prababička Josefka. Její pelargonie byly všude.“ Nepřestávalo mne překvapovat, jak stejné máme s Williamem vzpomínky, myšlenky, názory. Byli jsme prostě *soul mates*, spřízněné duše, které svedla dohromady před léty šťastná náhoda, a hlavně také naše profese – práce v nakladatelství. A já za to opravdu nemůžu být nikdy dost vděčná. „Já zase jezdila na prázdniny k ní, a ona také pěstovala neuvěřitelné množství pelargonii. Vždycky je vynesla na zápraží, když se dalo do deště, aby se tam tou přírodní sprchou osvěžily. A celý dům pak vyplnila jejich kořená vůně, která se vedrala dovnitř otevřenými okny.“

Prababička Josefka, to byl skutečně svéráz, vládnoucí svému malému hospodářství v nevelké vísce za Děčínem pevnou rukou. Žila přísným, téměř asketickým životem a jeden z nemnohých přepychů, které si dopřála, byly právě ty pelargonie. Pěstovala je rovněž ve velkém. Jednou jí však tu okrasu parapetů v nestřeženém okamžiku spásly až k zemině v květináčích kozy, které se nějakým nedopatřením zatoulaly ze sousedství k babiččině zápraží, když tam nechala pelargonie oschnout po dešti.

Zdrcená prababička pak rozpoutala naprosté inferno a já nikdy v životě neviděla pádit tak rychle nejprve kozy a poté souseda provinivšího se zanedbáním péče o své zvířectvo.

William postavil květináč zpátky mezi ostatní. „Ovšem z podnikatelského hlediska to je dobrý tah,“ poznamenal smířlivě. „Tohle prodáte s Muriel snadno – pelargonie půjdou mezi místními na dračku. Každý je chce do závěsného košíku.“

Byla jsem za to Williamovi vděčná, i když jsem už věděla, že právě pelargonie jsou ozdobou pouze *některých* závěsných košíků. I květiny se zde totiž těší jistému společenskému zařazení a pelargonie by do takového worthského zámeckého sídla nesměla ani páchnout, a to jak v přeneseném, tak skutečném smyslu slova.

„Nazdááár! Tak už zase zpátky?“ ozvalo se zpoza plotu a já leknutím div neupustila květináč, pro který jsem se právě shýbla.

Ten pozdrav, připomínající spíš bojový pokřik, musel pocházet od jednoho z našich sousedů, excentrických bratrů, kterým se dostalo výstižných charakterizujících přezdívek Rusty, což by se dalo přeložit jako Železnák, a Speedy, tedy Blesk.

Vyděsilo mne to proto, že jsem z této strany plotu podobné přivítání v tuto denní hodinu nečekala, neboť Rusty se Speedym měli přehozený denní režim a ožívali zásadně až v pozdním odpolední, aby pak jejich aktivita vrcholila až po půlnoci. Bílý den v důsledku toho většinou prospali. Jejich noční harašení mi celkem nevadilo, protože i já ráda pracuji pozdě do noci. Ovšem na počátku našeho pobytu v Kingstonu mne pokaždé dost zaskočilo, když na mě někdo ve dvě

ráno, to když jsem se vracela ze své zahradní kanceláře, kde jsem doháněla termín nějakého překladu, zajechel stejně jako nyní: „Nazdáár!“

Teď už jsem si na svérázné způsoby sousedů zvykla, o to víc mě překvapilo, že se Rusty zjevil na zahradě už teď, kolem poledne, tedy pro něj časnou ranní hodinu.

„Mám tu pro vás pár poštovních zásilek. Asi zase knížky, že jo?“ Rusty, jehož přezdívkou odpovídala nabručené a značně pasivní povaze, již se vyznačoval, si při těch slovech posunul kulicha, toho věčného společníka svých dní, trochu do týla. Bez kulicha nedal ani ránu ani za horkého počasí.

Nevyčkal nyní naší odpovědi a zmizel v domě.

Speedy, který byl překvapivě rovněž vzhůru, sledoval bratrovo počínání z kuchyňského okna, ozdobeného růžovou vázičkou s vybledlými umělými květinami. Na tváři se mu zračila neskrývaná nervozita, zejména když Rusty zahýbal kolem Speedyho sbírky zpola zrezivělých a z valné části nefunkčních bicyklů, opřených malebně o stěnu jejich nemovitosti.

Právě podle těch jízdních kol se Speedymu dostalo oné přílehavé přezdívkou Blesk, protože se na kole – tedy pokud se mu jeden z těch exemplářů podařilo uvést do pohybu – řítit rychlostí tak pomalou, že musela dosahovat minusových hodnot. Tohle jsem tvrdila já, i když mi William vysvětlil, že něco takového není z technického hlediska možné.

Rusty, jemuž se ten železný šrot vyrovnaný u domu našťěstí nepodařilo zbortit, se za chvíli vynořil na prahu s náručí plnou balíčků, které pevně tiskl k tlustému svetru s nějakým zimním skandinávským vzorem. Ten tlustý svetr tvořil stejně jako kulich po celý rok součást jeho garderoby bez ohledu na počasí. Na prvním schodu teď povážlivě zabalancoval,

což Speedy pozoroval se značným znepokojením. Nakonec to nevydržel s nervy, pootevřel kuchyňské okno a křikl na bratra: „Rusty! Bacha! Napravo mám ta kola!“

Rusty jen cosi zabručel, protože paží mávnout nemohl, vyrovnal balanc a došoural se i se svým nákladem k plotu.

Převzali jsme si od něj zásilky a William se nezdržel poznámky: „Co že jste dneska už venku, Rusty?“

„Ále, nemůžu nějak spát, a Speedy taky ne. To bude tím vedrem.“

„Máte pravdu,“ neodporoval mu William, aniž by poukázal na jeho nevhodné oblečení.

Rozloučili jsme se pak raději rychle a zmizeli v domě.

William odložil balíčky na kuchyňský stůl a s hraným zoufalstvím hlesl: „Představ si, jestli ti dva budou teď vzhůru po čtyřiaadvacet hodin.“

„Neděs mě!“

Zasmáli jsme se tomu sice, ale od srdce nám to nešlo. Pokud se to Williamovo neblahé proroctví naplní, budou mít ti dva sousední excentrici mnohem víc času na vymýšlení zběsilostí.

A my se staneme jistě prvními oběťmi jejich výmyslů.

K večeru se sice příjemně ochladilo, ale po obvyklé rose nebylo ani památky. William, unavený dlouhou cestou z letiště, si šel na chvíli odpočinout. I v tomto horkém dni si s sebou vzal nezbytný šálek čaje a sušenky, jež sice nesly hrdý název *Jemné máslové*, mně však přesto nepřestávaly připomínat tuhý lepenkový papír.

Usoudila jsem, že té chvíle před večerí využiju ke krátké návštěvě Muriel, které jsem z Prahy přivezla pár drobných dárků, mezi nimi malovaný džbáněk a mini becherovku.

Na naší brance, kterou v jinak vlhkém podnebí zdobil k Williamově nelibosti nonstop lišejník, nebylo tentokrát po parazitujícím vetřelci ani památky. Branku, jindy nasáklou vlhkostí, takže se dala dovřít jen stěží, šlo nyní zlehka zaklapnout.

Okraje silnice se bělaly prachem navátým z okolních polí. Změklý asfalt byl jako koberec, do něhož se příjemně boří sandály. Připomnělo mi to dětství strávené na statku strýce Václava a výpravy do nedaleké Kouřimi. Léta byla v těch vzpomínkách vždycky slunná, s blankytnou oblohou bez jediného mráčku. Teď jako by se vrátila, jako bych je měla znovu prožívat v Kingstonu.

Když jsem se blížila k Murielinu domu, zahlédla jsem už z dálky, že se o plot její vzorně udržované zahrady ležérně opírá Johnny. Neřeklo se mu jinak než Johnny Maceška, a to pro jeho zálibu v zahradničení. Johnnyho vášeň pro dokonale sestříhané a plevele prosté trávnický byla nezdravě obsesivní.

William tvrdil, že Johnny musí pažit u svého domu, věčně zelený a na rozdíl od toho našeho bez jediného stébélka plevele, určitě upravovat nůžkami. „Vsadím se, že svůj trávník luxuje!“ prohlásil jednou William, když jsme míjeli Maceškovu předzahradu.

Jak Johnny Maceška dokázal vypěstovat, a hlavně i v extrémních povětrnostních podmínkách udržet trávník tak, aby vypadal jako hebký smaragdový koberec, to nám všem v Kingstonu zůstalo tajemstvím.

My s Williamem, respektive náš trávník, jsme se často stávali terčí Maceškovy nekompromisní kritiky zejména pro rozbujelé sedmikrásky či pampelišky, které jsme nechali v pažitu před domem volně rozrůstat.

„Tohle by mi přes práh zahrady prostě nesmělo!“ ukazoval Johnny pokaždé, když se zastavil u naší branky, kostnatým prstem na ostrůvky vesele se slunících zlatavých pampelišek. „No... a fuj! Tamhle pod vaším živým plotem vidím *celá kola mechu!* Co s tím hodláte udělat, Williame?“ obrátil se přísně na mého manžela a nemínil odejít bez nějaké přesvědčivé odpovědi.

Péče o trávník, včetně diskusí o témže, to byla výhradně mužská záležitost. Vmísila jsem se do ní pokaždé pouze ve chvíli, kdy bylo třeba Maceškův výklad po hodině nějak razantně ukončit.

Johnny mi nyní přátelsky zamával na pozdrav. „Tak už zase doma, Hano?“ položil mi řečnickou otázku a bylo na něm vidět, že mi prahl něco sdělit. „Zákaz ještě nevyhlásili! Jedině to mě smiřuje s těmi vedřinami!“

„Johnny má na mysli zákaz zalévání,“ upřesnila Muriel, která se teď objevila na prahu.

„To jsou opravdu dobré zprávy!“ ujistila jsem je. *Housepipe ban*, zákaz kropení hadicí na zahradě, to byla noční můra každého zahrádkáře, ovšem o Johnnym to platilo dvojnásob.

„S trávníkem bych se pak mohl rozloučit definitivně. Už takhle trpí,“ dodal Johnny procítěně, jako by mluvil o vážně nemocném členovi rodiny. „Tak já už abych zase šel.“ Po těch slovech vrhl rychlý pohled na hodinky. „Za chvilku musím začít s večerním kropením.“

Vyměnily jsme si s Muriel chápavý pohled a dál ho nezdržovaly.

Muriel mě usadila na stinném patiu za domem. Tedy ona to spíš byla besídka obrostlá vistárií, která se během let vy-

šplhala po ozdobných sloupcích, aby se nad patiem propletla v půvabný baldachýn obtížený hrozny světle fialových květů.

Vytratila se pak rychle s mnoha díky za dárky a vmžiku se vrátila s podnosem, na němž uprostřed šálků, cukřenky a koněvky na mléko trůnila velká konvice s čajem. Neodvažovala jsem se namítnout, že je na čaj přece jen dost horko, protože Muriel před časem označila popíjení vychlazených osvěžujících nápojů za příliš kontinentální.

Nalila mi šálek a řekla přitom: „Přinesu ještě *crumble*. Hned jsem zpátky.“

Co mě tady ještě čeká! zaúpěla jsem v duchu a zalitovala přitom, že jsem raději nezůstala doma. *Crumble*, to byla jako většina anglických moučníků kalorická bomba, protože tato lahůdka sestávala ze silně přeslazeného ovoce zapečeného s neméně přeslazenou žmolenkou. *Crumble* se navíc podával zalitý *custardem*, vanilkovou omáčkou, rovněž strašlivě přeslazenou.

Muriel přinesla *crumble*, který už našťěstí vychladl.

„Nabídněte si,“ vyzvala mě a já věděla, že se na podobnou výzvu nedá říct ne.

„Jsem moc ráda, že jste se zastavila hned po návratu, Hano,“ pokračovala potom. „Bude nejlepší, dozvíte-li se ty novinky hned teď, než vám je donese nějaká kingstonská klepna.“

Trochu jsem se tím *crumblem* při Murielině zmínce o klepnách zakuckala, a tak jsem se rychle napila našťěstí už vlažného čaje.

„Jak už jsem vám naznačila, paní Isolda se skutečně po jistém váhání rozhodla zřídit ve worthském sídle dívčí internátní školu. Tedy vidět to tak její babička lady Sarah! To byla

pravá dáma. Ta by něco *takového* nikdy nedovolila.“ Muriel se dramaticky odmlčela a nabrala si pořádné sousto *crumblu*.

„Na jednu stranu to nicméně chápu,“ pokračovala po chvíli rozvážně. „Mají hluboko do kapsy. Vydržovat takový dům, to stojí hodně. A soukromé vzdělávání Briana a Isobel, to také není zadarmo.“

„Já myslela, že se jim podařilo získat dostatečné finanční fondy pronajímáním jednoho ze zámeckých křídel,“ poznamenala jsem a po Murielině vzoru se také pustila do té pochoutky se žmolenkou. Muriel ji vyrobila z velkých, zelených a nepředstavitelně kyselých jablek ze své zahrady, která přechovávala v mrazáku od loňska, takže do moučnicku toho cukru musela vrazit opravdu požehnaně.

„To jsme si mysleli všichni,“ máchla Muriel vidličkou a pak ji opět ponořila do *crumblu*. Až po chvíli, když to lahodné sousto vychutnala, pokračovala: „Jenže oni o tom finančně výhodném pronájmu podle všeho hlavně mluvili, a skutek utek. Teď jsou nuceni podniknout rychle něco razantního. Jinak by taky mohli přijít o zámek. Lady Sarah se musí v hrobě obracet.“

Poryla jsem se opět trochu v *crumblu*, jen aby se neřeklo. A poté jsem namítla: „Možná to bude nakonec všechno jinak, znáte Isoldu.“

Muriel zavrtěla hlavou. „Tentokrát to jinak nebude. Já vím, před vaším odjezdem se tu šířily jenom dohady, ale teď je to na sto procent. A takhle rozvláčně vám to vykládám proto, že se na vás Isolda určitě obrátí, abyste jí s tím novým projektem pomohla.“

Už podruhé jsem se přeslazeným moučnickem málem zadusila. „Na mě že se obrátí?“ vyhrkla jsem. „A jak bych jí s tím projektem měla vůbec pomoci, prosím vás?“

„Hledá pro ten svůj podnik učitele. Teda ona jim říká lektoři nebo konzultanti.“ Muriel vztyčila vidličku, jako by jí to gesto pomáhalo lépe se soustředit. „Nějakého lingvistu prý potřebuje. To by podle ní byla vhodná *pozice* pro vás. Už se totiž poptávala. Mně volala snad desetkrát, kdy se konečně vrátíte, že s vámi potřebuje nutně mluvit. Jindy se neozve, jak je rok dlouhý!“

Zasmála jsem se sice při Murielině zmínce o „pozici“, protože ten výraz se do konzervativně staromilského Kingstonu jaksí nehodil, avšak ten smích mi zamrzl na rtech při jejích dalších slovech. Zнала jsem až příliš dobře Isoldinu umanutost, takže mi bylo jasné, že mne čeká tuhý boj. Musela jsem jí nějak vysvětlit, že skutečně další pracovní úvazek vzít nemohu. A musela jsem to udělat tak, abych ji neurazila. Ne snad proto, že Isolda i přes ty dluhy náleží k místní společenské smetánce, ale protože jsem si vážila její babičky lady Sarah.

„Obávám se, že se Isolda bude muset poohlédnout někde jinde. Já už takhle nevím, kam dřív. Ale moc vám děkuju za varování, Muriel. Je dobré, když je člověk na něco takového připravený.“

Chvilku jsme si pak ještě povídaly a já se nakonec omluvila s tím, že musím Williamovi připravit večeři.

Muriel mě doprovodila až k brance, avšak její slova na rozloučenou přervalo ochraptělé zaburácení nějakého motocyklového veterána. V oblaku prachu nato kousek od Murieliny branky zabrzdil jednu ze svých motorek další barvitý kingstonský charakter Džáwa Jack. Tu přezdívku dostal proto, že se ve své úctyhodné sbírce specializoval na staré české motocykly značky JAWA. Párkrát jsem mu pomohla s překladem českých

termínů i dopisů, když si psal do České republiky o náhradní součástky. Nesmírně jsem tím u něj stoupla v ceně.

Džáwa Jack si teď posunul na muzejní koženou helmu stejně muzejní brýle, avšak tlusté kožené rukavice sahající mu až k loktům si pro efekt ponechal.

„Tak zase doma, Hano?“ uvítal mě již stereotypní otázkou.

Jen jsem přikývla a dodala: „William se byl v Praze podívat v Národním technickém muzeu. Mají tam prý hezkou sbírku starých motorek. Byl tím úplně nadšený a přivezl vám odtamtud nějaké brožury. Přinese vám je co nejdřív.“

„To je hodný, že na mě nezapomněl,“ řekl na to téměř dojatě Džáwa.

Muriel obrátila oči k nebesům, jako by prosila o trpělivost, která jí s Jackem a jeho technickou obsesí nezřídka docházela.

Džáwa Jack mohl být excentrik, nebyl však nechápavý. Spěšně si nasadil ty velké kulaté brýle a pak se ozval: „Ještě než se s vámi rozloučím, tak se s vámi musím podělit o novinku. Rozhodl jsem se, že si koupím nové auto, a to české. Vybral jsem si poslední model Skoudy.“

Chvilku mi trvalo, než jsem ten název dekodeovala. „Ach tak, vy myslíte Škodu!“

Teď se na mě zahleděl poněkud nechápavě Džáwa Jack. A potom mu svitlo v očích poznání.

„Ano, přesně tak!“ odsouhlasil mi to, mávl nám na rozloučenou a opět se vytratil v oblaku zvířeného prachu.

Dívala jsem se chvilku směrem, kterým zmizel, v srdci hrdost na svůj národ, který nemusí být početně velký, ale dokáže se se ctí prosadit ve světě.

A potom jsem se s Muriel rozloučila a šla konečně připravit tu večeri.